

při hlavním přelíčení, při němž se podle protokolu stěžovatel neohradil proti tomu, že znalec nepřednášel celý posudek doslovně, nýbrž jen reprodukoval podstatné jeho části. § 252 tr. ř. pod čís. 1 výslovně dovoluje, by byl přečten posudek znalecký, nelze-li dosíci osobního dostavení se znalce ze závažných důvodů, zejména také pro jeho nemoc. Připouští-li to zákon pro posudek znalecký vůbec, lze tím méně shledati porušení předpisu zákonného v případě souzeném, kde byl při hlavním přelíčení přítomen a vypovídal alespoň jeden z obou znalců, podávších posudek společný a srovnalý, od něhož se v ničem neuchýlil. Obžalovaný ve stížnosti nedoličuje, že a proč byl zkrácen na právech své obrany nepřítomností znalce druhého a zamítnutím návrhu na jeho osobní výslech. Přihlíží-li se k zásadě předposlední věty § 281 tr. ř., podle níž nemohou býti ve prospěch obžalovaného uplatňovány důvody zmatečnosti podle čís. 2—4 § 281 tr. ř., je-li nepochybně patrné, že porušení formálního předpisu nemohlo působiti na rozhodnutí v neprospěch obžalovaného, jest zjevno, že tím méně lze přiznati zmateční stížnosti oprávněnost v naznačeném směru.

Čís. 3588.

Sborovému soudu první stolice náleží odmítnouti zmateční stížnost podle § 1 čís. 2 nov. čís. 3/1878, i když nebyla provedena proto, že obžalovaný nebyl poučen o svém právu vyžádati si přidělení zástupce chudých (§ 41 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 20. září 1929, Zm II 174/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu ve Znojmě ze dne 23. května 1929, jímž byla podle § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnuta zmateční stížnost opovězená obhájcem obžalovaného do rozsudku krajského soudu ze dne 22. března 1929.

Důvody:

Stížnost nepopírá správnost předpokladů, z nichž vycházel sborový soud první stolice při svém usnesení, ani jeho zákonitost. Tvrdí jen, že opovězená zmateční stížnost nebyla proto provedena, že obžalovaný nebyl poučen o svém právu vyžádati si přidělení zástupce chudých. Tato okolnost nemůže opodstatniti návrh na zrušení napadeného usnesení, poněvadž se netýká skutečnosti, že zmateční stížnost provedena nebyla, kterážto skutečnost nutně musila po zákonu vésti k důsledku vyslovenému napadeným usnesením. Stížnosti nemohlo tedy býti vyhověno.

Čís. 3589.

K rozhodnutí o zahlázení odsouzení jest třeba návrhu osob uvedených v § 9 odst. (2) a (3) zák. čís. 111/1928.

Jsou-li odsouzení, o jejichž zahlázení žádáno, z doby před platností nového zákona čís. 111/1928, jest uvažovati též o tom, zda ohledně odsouzení těch nejsou splněny podmínky zákona čís. 108/1918.